

Δημιόση

Τεύχος # 1
Μάιος
2010

Μαχητική εφημερίδα για τη χειραφέτηση του κόσμου της εργασίας

efimeridadrasi@gmail.com



σελίδα 10

Πέραμα:
Όχι!.. Δε θα
σκουριάσουμε!



σελίδα 8

Αφιέρωμα στην Πρωτομαγιά.
Η εξέγερση τότε και σήμερα

Επισφάλεια:
οι "αόρατοι" της
σύγχρονης εκμετάλλευσης

σελίδα 5

σελίδα 14

Στα ...Νταχάου
της γεωργίας



ΚΡΙΣΗ:

Μύθοι και πραγματικότητα

Ο κόσμος της εργασίας τρομοκρατείται καθημερινά απ' την κυβέρνηση, απ' όλο το καθεστωτικό φάσμα της πολιτικής και τα ΜΜΕ, καθώς και με την προσφυγή σε ΔΝΤ και ΕΕ, για την αποδοχή των νέων αντικοινωνικών μέτρων που επιδεινώνουν τις συνθήκες ζωής του. Ενώ τη συστημική κρίση, που αφορά και την οικονομία, την παρουσιάζουν ως δημοσιονομική-εθνική κρίση, για να εξασφαλιστεί η αναγκαία εθνική ομοψυχία και κοινωνική συναίνεση μπροστά στον κίνδυνο, απειλητικών για το καθεστώς, κοινωνικών αγώνων, όπως αυτών της εξέγερσης του Δεκέμβρη το 2008.

Η πραγματικότητα είναι ότι η εργαζόμενη κοινωνική πλειοψηφία ξανακαλείται να κάνει θυσίες, για να διασωθεί ένα καθεστώς που στηρίζει τους πλούσιους, που χαρίζει στις τράπεζες 28 δις, που ληλατεί και καταστρέφει τη φύση στο όνομα της ανάπτυξης, που εξωθεί στην εξαθλίωση μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, που καταστέλλει εργαζόμενους, νεολαίους, μετανάστες, που κλέβει καθημερινά τον παραγόμενο πλούτο και τον αναδιανέμει στους μεγαλοεπιχειρηματίες με επικορηγήσεις, φοροελαφρύνσεις, διακανονισμούς και φοροαπαλλαγές.

Εκείνο που σήμερα διακυβεύεται από κράτος και κεφάλαιο είναι να μη διαταραχθεί η «δημοκρατική ομαλότητα», ώστε να υπάρχει ομαλή έξοδος από την κρίση χωρίς κοινωνικές συγκρούσεις. Για τούτο, διατηρούνται προκλητικά τα προνόμια του σκληρού πυρήνα του κράτους, για να λειτουργήσει συντεταγμένα και αποτρεπτικά στο πεδίο των επερχόμενων κοινωνικών αναστατώσεων. Οι Μπάτσοι και οι στρατιωτικοί εξαιρούνται για παράδειγμα από τις νέες ασφαλιστικές ρυθμίσεις και βγαίνουν στη σύνταξη από τα 42. Τη στιγμή που η συντριπτική πλειοψηφία του κόσμου της εργασίας καλείται να συνταξιοδοτηθεί στο 65ο ή στο 67ο έτος ηλικίας ή στα 40 χρόνια εργασίας.

Το ξεδίπλωμα της κρίσης στην Ελλάδα, όχι μόνο συντρίβει τις αυταπάτες για «κοινωνικό κράτος», αλλά καταρρίπτει και τα τελευταία ιδεολογήματα για «καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο» και όλες τις υποσχέσεις του για ευημερία, εργασία, αξιοπρεπείς μισθούς και συντάξεις, κοινωνική ασφάλιση, κοινωνικές παροχές. Σήμερα ο κόσμος της εργασίας δεν έχει να περιμένει τίποτε άλλο απ' αυτόν. Απεναντίας έχει να κερδίσει πολλά αν αντιληφθεί τη δύναμή του. Αν δυναμικά βγει στο προσκήνιο, ξεπερνώντας φοβίες, αγκυλώσεις, καθεστωτικές «αλήθειες» και μύθους και πάρει πίσω την κλεμμένη του ζωή, με ένα πανκοινωνικό νέο «Σικάγο».

Νέο «ΣΙΚΑΓΟ» για τις ανάγκες μας και όλη όσα μας ανήκουν

Η μάχη που πρέπει να δοθεί είναι ιστορικών διαστάσεων: ή η αστική διαχείριση της κρίσης θα δημιουργήσει μια κοινωνική έρημο λεηλατημένων δικαιωμάτων και συνθηκών ζωής για δεκαετίες, ή θα τα πάρουμε όλα τώρα! Δεν υπάρχει «τρίτος δρόμος», όπως και δεν υπάρχει επιστροφή σε μια προηγούμενη κατάσταση. Ή το κεφάλαιο θα ανασυγκροτήσει την κερδοφορία

και κυριαρχία του πατώντας πάνω στα... πτώματα της εργασίας, ή εμείς θα ανασυγκροτήσουμε τη ζωή μας έξω και ενάντια στην επικράτεια του κεφαλαίου και του κράτους. Για να υπάρξει προοπτική νίκης είναι επιτακτική ανάγκη για ένα ανεξάρτητο από τον καθεστωτικό συνδικαλισμό μαχητικό κέντρο αγώνα, αντιπληροφόρησης και δράσης, στα χέρια των εργαζομένων. Για αγώνες διαρκείας, απεργίες, διαδηλώ-

σεις, καταλήψεις, συγκρούσεις, πραγματικού μπλοκαρίσματος του παραγωγικού και κρατικού μηχανισμού, και όχι απλά διαμαρτυρίας. Για την ανατροπή της κυβέρνησης και του καθεστώτος ολοκληρωτικής επίθεσης κεφαλαίου, κράτους και υπερεθνικών καπιταλιστικών οργανισμών. Για μετατροπή της κρίσης σε επαναστατική κρίση συνολικής αμφισβήτησης και ανατροπής του συστήματος.

συνέχεια σελ. 4 →